

Bảng Luyện

Contents

Bảng Luyện	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	17

Bảng Luyện

Giới thiệu

đam mỹ cổ trang, nhất công nhất thụ, hài, HE. Hắc, Thác Bạt Diệp, mười tuổi. Vì cái gì tiểu hài tử

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-luyen>

1. Chương 1

Hắc, Thác Bạt Diệp, mười tuổi

Vì cái gì tiểu hài tử như vậy lại ở trong thâm cung đọc quân thư, binh pháp chứ?

Ai

“Đại hoàng huynh, đại hoàng huynh, làm vua có vui không?”, năm đó Thác Bạt Diệp năm tuổi nhìn phụ vương Thác Bạt Hồng Luật ở trên đài uy phong tỏa ra tám phía, không khỏi cảm thấy ao ước.

~~”, Thác Bat Khải chỉ cười cười, vỗ vỗ đầu hần.

“Hoành huynh, hoàng huynh, ta có khả năng làm vua không?”

“A! Hoàng huynh, Diệp Nhi không cần cả Tây Vực, Diệp Nhi chỉ muốn biết làm vua có thú vị không thôi”

Bất chấp cái gì lễ tiết, Thác Bat Hồng Luật giống như bay tới chỗ Thác Bat Khải cùng Thác Bat Diệp.

Chuyện cũ vẫn rành rành trước mắt, này đó nếu hần không bị lừa đi làm Thái tử thì hiện tại đã có thể giống các hoàng huynh, nhàn nhã vân du tứ hải rồi. Đăng bởi: admin

~~", Thác Bạt Khải chỉ cười cười, vỗ vỗ đầu hắn.

“Hoành huynh, hoàng huynh, ta có khả năng làm vua không?”

Thế nhưng theo tình huống hiện tại, dường như đã có chút vượt khỏi phạm vi tưởng tượng rồi.

... .. Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 2

“Sao vậy A Diệp, chơi ‘mèo vờn chuột’ lâu như vậy còn chưa chán a!”

“Nói đúng rồi a! A Diệp, nếu như Thái tử Tây Vực người bị địch quốc bắt được, vậy người bảo chúng ta phải làm sao đây a?”

“Còn có thể làm sao, lập người khác lên là tốt rồi, xem Nhị hoàng huynh miệng lưỡi thông minh, không phải lập Nhị hoàng huynh lên là được rồi sao”

Những lời này quả nhiên có trọng lượng, lập tức khiến Thác Bạt Lận an phận ngậm miệng.

‘Khi ta không ở’, thật là nói đùa, hẳn mới không cần làm cái gì Tây Vực hoàng đế! Vừa nghe tên đã thấy mệt, bọn họ vậy mà lại nhân khi Thác Bạt Diệp còn nhỏ, truyền bá cho hắn tư tưởng ‘đương vương’ rất vui, bằng không Thác Bạt Hồng Luật lại ba ngày hai lần đòi chơi cái gì đoán quyền, ai thua phải làm thái tử.

.

“Phụ hoàng thân ái của ta, ngài cũng không nên phái ‘nhiều như vậy’ mật thám đến bên cạnh nhi thần a!”

“Chuyện này ta phải nói rõ trước, người cũng không thể hiểu lầm bậy bạ a! Ta mới phái tới mười người mà thôi!”

“Đúng vậy! Một mình người phái mười người, hơn nữa còn chín hoàng huynh phái tới, phiền ngài tính toán một chút, có bao nhiêu người mọi lúc mọi nơi đi theo nhìn chăm chăm ta a!”

Trời ạ! Có ai chịu được mỗi ngày có gần trăm cặp mắt liên tục ‘trông nom chăm sóc’ mình.

“Diệp nhi, phụ hoàng cùng các hoàng huynh cũng là quan tâm người a!”

Từ khi hắn đủ mười lăm tuổi, Thác Bạt Diệp đã không cho người khác gọi hắn Diệp nhi, mà dám phá vỡ quy định của hắn, cũng chỉ có một Thác Bạt Khải.

“Đại hoàng huynh, tha ta đi! Không thì bây giờ chúng ta chơi đoán quyền đi, ai thua thì phải làm Thái tử”

“Không được! A Diệp”

“Vì các gì không được, Thất hoàng huynh”, nếu lý do không thuyết phục, đừng trách hắn huyết nhục ra tay.

“Bởi vì... bởi vì làm thái tử là chuyện đại sự, sao có thể xem như trò đùa vậy chứ”

Lý do thực sự là vì...

Tiểu tình nhân của hắn gần đây cảnh báo “không được đánh cuộc”

Hết lần này tới lần khác không phải hắn tin tà ma, mà là tiểu tình nhân của hắn thật sự là thần chuẩn, hắn buộc phải tin tưởng.

.

Giữa lúc hai người còn đang tranh luận có chơi đoán quyền hay không...

“Cái kia... phụ hoàng”

“Có chuyện gì a? A Táp?”

Đứa nhi tử này thật là không giống hắn, hiền lành thương cảm, hay xấu hổ, nhớ khi Thác Bạt Táp còn bé bị đùa cho đến oa oa khóc lớn, thật đúng là vui vẻ a! A Táp khả ái.

“Mặt trời... mặt trời sắp xuống núi rồi”

“Phụ hoàng...”

“Phụ hoàng...”

“Phụ hoàng...”

“Được rồi! Đã biết! Các người có thể đi”

Đừng trách bọn họ không tín nhiệm phụ thân, mà bởi vì tiền án của hắn thật sự nhiều lắm, nếu lưu lại, không chừng ngày mai mình biến thành Thái tử luôn.

.

“Vì cái gì các hoàng huynh có thể đi, ta không được đi?”

“Ha ha

người đang nói chuyện đùa sao? A Diệp, người là Thái tử nha, bọn họ tối đa cũng chỉ có thể là Thân vương, quyền lợi của người đương nhiên lớn hơn bọn hắn a!”

“Nghe cho rõ: ta, muốn, đi”

“Ha ha

người a! Thái tử phơi nắng có chút choáng váng đầu rồi, đưa Điện hạ về phòng”

Diệp nhi a Diệp nhi, ngay cả đại hoàng huynh của người cũng không đấu lại ta nữa, ta xem người còn dám không ngoan ngoan làm Thái tử không a!

“Nên nói người trời sinh ngu ngốc, hay lời nói của ta quá cao siêu rồi?”, nếu không vì cái gì ta khuyên bảo như vậy, hắn còn muốn “bỏ chạy” a?

Trêu đùa hỏi Thác Bạt Diệp đang bị trói gô.

“Chính người cũng biết, bên cạnh lúc nào cũng có gần trăm người “bảo hộ” người”, vậy còn chạy được sao!”

“Người tốt nhất là lập tức thả ta, nếu không người mất đi sẽ không chỉ là một Thái tử, mà là một đứa nhi tử”

Ngụ ý, là “chết cho người xem”

“Người dám!”, cất đi bộ mặt tươi cười bắt cần đời, mắt phượng nheo lại tượng trưng nguy hiểm khó thấy.

“Người làm sao biết ta dám hay không”

“...”, đang do dự, đang lo lắng, đang trầm tư...

“Thả ta!”

“Một câu châm ngôn “không có khả năng”, người hết hy vọng cho ta”

Xem ra hắn phải đổi một phương pháp khác đến thuần phục dã nhi tử của hắn rồi. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 3

“Vậy người chuẩn bị giúp ta nhặt xác đi!”

.

“Ân...”

“A Diệp, người cũng biết Kim Lăng vốn dĩ là nữ nhi của tướng quân địch quốc của chúng ta chứ?”

“Đã biết!”, đừng mong dùng kế hoãn binh dời đi lực chú ý của hắn, cho rằng đem mẫu hậu yêu thương nhất của hắn ra là có thể buộc hắn thỏa hiệp sao?

“Vậy Kim Lăng có từng nói với người, nàng vì cái gì quyết định hàng phục Tây Vực?”

“Không có!”, Thác Bạt Diệp một chút cũng không muốn nghe phụ hoàng kể sự tích cuộc đời tuyệt luân của hắn.

“Phụ hoàng nói cho người biết làm thế nào mới có thể làm một nữ nhân cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh người”

“...Ân!...”, cái này thì hắn có chút hứng thú.

“Chính là...”

“Chính là?”

“Đem nàng gạo nấu thành cơm”, tiểu đệ con cán câu rồi.

.

“Lạc hậu...”

Mới vừa ngẩng đầu định hảo hảo cười một trận vào mặt vị phụ hoàng chỉ biết dùng cách thức lỗi thời loạn nháo, không ngờ tới...

“Thật thơm a! Bảo bối Diệp nhi”

Còn cố ý cắn cắn môi dưới hồng nhuận non mềm của hắn.

“Người... .. người...”

Lão thiên a! Hắn cư nhiên không nói được nữa.

Không được! Hắn chính là Thác Bạt Diệp.

Thế nhưng... Phụ hoàng có thể nào...

“Xảy ra chuyện gì a? Diệp nhi, lưỡi người bị mèo con tha đi mất rồi sao?”

“Người...”, vẫn còn đang nghẹn giọng.

“Vậy không được rồi, ta còn chưa có ”ăn” được a, thật đúng là con mèo con thích ăn thịt a, mau nói chuyện với phụ hoàng”

Bình tĩnh! Thác Bạt Diệp, hiện tại người cần nhất là hít sâu.

Không thể để con hồ ly giải hoạt này dắt mũi.

“Phụ... phụ hoàng, xin ngài tự trọng, hiện tại chúng ta đang thảo luận chuyện lập thái tử, mong ngài không nói sang chuyện khác”

Thần a!

A không, không chỉ thần, Phật tổ, Đạt Ma, Quan Thế Âm a...

Hắn đương nhiên biết nước tới chân mới nhảy là không kịp, cho nên hắn không chỉ bái thần, bái luôn cả Phật.

Hắn phát thệ, chỉ cần ai có khả năng ngăn cản phụ hoàng lang sói đội lốt người tới gần hắn.

Hắn – Thác Bạt Diệp, suốt cả đời đều sẽ cảm tạ đại ân đại đức.

.

“A Diệp, người rất nóng sao? Nếu không sao lưng đều ướt hết rồi”

Bị dùng móng tay cùng lòng bàn tay cọ xát, vỡ về chơi đùa, hắn cả người đầy mồ hôi, mà lưng dường như càng thêm mẫn cảm.

A... . . !

Là ai nói “thần thương người trần”, hắc cũng là người a, vì cái gì thần không thương hắc?

“Ha ha

~~”, xem ra hắc thật đúng là một nhi tử ngoan a, chưa từng đọc qua “khóa ngoại thư” [sách ngoại khóa, sách đen? ;;) =))]

Tuy rằng thái công Khương gì gì đó viết sách rất tuyệt, có điều gần đây hắc phát hiện một quyển “khóa ngoại thư” “Mai...” gì đó cũng rất không tồi.

.

Đừng cười nữa!

Phụ hoàng thân ái của hắc, chỉ có hai thời điểm mới có thể cười, một là khi tức giận, hai là khi đùa đến cực kì cao hứng.

“A Diệp, Mạnh tử viết “tại khả nghi xử bất nghi, bất tằng học”, mà phụ hoàng của ngươi gần đây bị một quyển sách mê hoặc, ngươi có chịu giúp phụ hoàng giải đáp thắc mắc trong lòng không?”

Thái công binh pháp mấy năm trước đều đã bị hắc thực chiến thử qua hết rồi, vậy cuốn sách này... Ách! Ách! Ách!

Có phải hắc đã suy nghĩ nhiều quá rồi không, không thì sao vẻ mặt tươi cười của phụ hoàng, hắc nhìn thế nào cũng thấy rất搞笑 hoạt! Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 4

“Ta... ta không muốn!”, châm ngôn của hắc là “không làm chuyện toi công”

“Vậy...”

“Đừng “vậy...” nữa, ta nói không muốn là không muốn”

Lần trước Ngũ hoàng huynh không biết cùng lang phụ hoàng đánh cược cái gì, bị cột tứ chi vút lên xe ngựa, không biết đã bị đem “phóng sinh” tới chỗ nào, từ đó về sau chỉ có Thất hoàng huynh can đảm dám “thỉnh thoảng” cùng hắc chơi, không phải vì Thất hoàng huynh của hắc thiên sinh lệ chất có vận khí tốt, mà là hắc có một tình nhân thần toán, nếu không với loại tính cách của Thác Bạt Liệt, hắc còn không sớm bị đùa chết rồi sao.

.

“Thôi thì nếu ngươi giúp ta giải đáp được một “trang” thắc mắc, ta cho ngươi nghỉ ngơi một tháng”

“Thực sự, một trang một tháng?”, đó là một phần thưởng cực kì hấp dẫn a! Đáng giá bằng toàn bộ tiền của hắc luôn.

“Không gạt ngươi, một trang một tháng”, có điều, là “trang” nào, hắc không bảo đảm nha.

“Vậy còn không đi”, bất chấp cái gì khuôn phép, kéo Thác Bạt Hồng Luật chạy ra ngoài.

“Đi? Đi đâu?”, hắc càng ngày càng không hiểu con hắc rồi.

“Sàn vật a! Quyển thái công binh pháp này thật sự là cao diệu, ta cũng có vài chỗ không hiểu được, nhưng nếu phụ hoàng đã có ý, ta nhất định hảo hảo lãnh giáo”

Nói đến chuyện quân thư binh pháp, năng lực nhìn mặt đoán ý của Thác Bạt Diệp lập tức suy giảm, trí thông minh luôn được lấy làm tư hào lập tức giảm đi phân nửa.

“Khụ! Cao chiêu chân chính là chiêu thức, không nhất định phải diễn luyện thực tế, suy nghĩ, nhận định hướng đi của địch nhân cũng rất cần thiết”

Thác Bạt Diệp này thật đúng là càng ngày càng phát triển lùi, mình đường hoàng dùng chiêu thức cũ nát chuyên dùng lừa gạt tiểu hài tử, vậy mà cũng làm cho hắn sững sững sốt sốt.

Ha hả

hắn đúng là một phụ hoàng xấu xa a!

.

“Ân... Phụ hoàng...”

“Chuyện gì?”

“Vì sao phải bịt mắt?”

“Sợ người phân tâm”

“Vì sao phải cột tay”

“Để người có thể thuận lợi suy nghĩ, nếu bị địch nhân trói thì phải làm thế nào?”

“Ta hỏi một câu cuối cùng”

“Ân!”, không biết đã mấy năm hắn chưa cao hứng như vậy rồi ...

Hít sâu, hít vào – thở ra, hít vào – thở ra, hít vào – thở ra... ..

“Cởi y phục của ta làm gì?”

“Ha hả

~ đương nhiên là vì muốn gạo nấu thành cơm a!”

“Cái... người đang nói cái gì a?”

“Chắc! Trí nhớ của người sao lại kém đi rồi”, cười cười hôn trán hắn một cái.

“Ân... ta cần phải nhớ kĩ cái gì sao?”

“Đã nói là phụ hoàng người chỉ biết một phương pháp để đem người lưu lại rồi”

Sẽ không phải là cái chiêu “gạo nấu thành cơm” gì đó đi!

“Không sai, người nhất định phải nhớ kĩ”

Người lại biết ta đang suy nghĩ cái gì rồi, bắt quá hắn hiện tại cũng không có công phu cùng tên kia múa mép khua môi.

.

“Diệp, da của người thật đẹp, vừa trắng vừa mềm, còn trơn mịn như đậu hũ vậy”

Hắn bây giờ đã không có thời gian đi phân tích câu nói là khen ngợi hay vui đùa.

Bởi vì hắn thật sự từ trong miệng vị kia – nam nhân hắn gọi là phụ hoàng, nghe ra một cổ *** kiềm nén.

... .. Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 5

“Ân... . . A ân...”

“Phản ứng của người thật đáng yêu a! Diệp, phụ hoàng đoán người nhất định chưa từng làm người “bị động” đúng không!”

“Ta... ta đương nhiên... không muốn làm... A!...”

“Thật không thành thật, xem phụ hoàng giáo dục lại người”

Nghiêm phạt cần liếm lên bờ ngực bằng phẳng.

“Nào nào nào, để phụ hoàng nhìn Điện hạ của chúng ta một cái, xem có “lớn lên” không a!”

Mở cao đôi chân như bạch ngọc của Thác Bạt Diệp.

“Ta không muốn thế này”, thật quái lạ.

Vạt áo bên dưới sớm vì hai chân bị giơ cao ra mà mở rộng, Thác Bạt Diệp lại không biết sống chết mà giãy dụa thất lưng, vốn dĩ chỉ là thân thể trắng mịn như ẩn như hiện, chút cử động vô ý này, trái lại làm cho chỗ tư mật nhất lộ ra.

“Thật xinh đẹp!”, Thác Bạt hồng Luật trong mắt tràn đầy tán thán.

Gương mặt trái xoan như điêu khắc nhỉnh lên hai mảng đỏ ửng, phối hợp cùng cái miệng nhỏ khép khép mở mở, không ngừng thở ra nhiệt khí, tỏa ra vẻ diễm lệ.

“Ta hôn một chút được không?”, bởi vì con hấn thật sự hảo “mỹ”

Không chờ cho hấn cự tuyệt, liền hôn xuống, Thác Bạt Diệp lại giống như chơi trốn tìm, không cho hấn bắt lấy cái lưỡi dính hương.

“Hanh! Thật nghịch ngợm a”

Bóp chặt hai má hấn, đem con rắn nhỏ trong khoang miệng ướm át thu về phía mình.

“Ân! ... “

Ngay khi Thác Bạt Hồng Luật buông tay, hấn lập tức xoay sang một bên... mà sợi chỉ bạc có chứa hồng sắc giữa hai người, tự nhiên là rơi xuống trên mặt Thác Bạt Diệp.

Liếm liếm khóe môi bị cắn chảy máu.

“Người thật sự là càng ngày càng dã tính rồi, Diệp, cả ta cũng dám cắn”

Tay trái cố định cầm hấn, tay phải lại không hề khách khí bao trùm lên phân thân của hấn.

“Nhìn ta!”

Thác Bạt Diệp quyết định không để ý tới.

‘thế nào, ta là không nhìn người đấy, cắn ta a!’

“Ta nói lại lần nữa, nhìn ta, Diệp”

Phiền a! Đã nói là không nhìn người rồi mà.

“Người sẽ hối hận, Thác Bạt Diệp”

Vốn dĩ cũng chỉ còn một tia lý trí, hiện tại hoàn toàn đã bị Thác Bạt Diệp khơi mào dục vọng, đánh cho bay mất.

Nắm lấy trường khí đã sớm vận sức chờ phát động.

Không lưu tình mà...

“A... đau quá... ân a... . . . đau nhức a! ... “

“Cứng đầu đi, ta xem người còn có thể cứng đầu bao lâu”

Mạnh mẽ lay động thất lưng, bắt buộc hấn phải tiếp nhận luật động đủ để phải cầu xin tha thứ.

“Ân... Ô ân... A... Ô ô... Ô...”

Bẩm sinh tuyến lệ yếu đuối, nhờ bản thân ngày ngày tôi luyện, đã có chút xu thế giảm bớt, nhưng không ngờ kiên cường mà hấn xây dựng suốt mười tám năm, hôm nay lại bị phụ hoàng hấn kính yêu nhất đập nát.

“... A... Vì cái gì... ô... Ta đã làm cái gì, mà phải tiếp nhận loại đối xử này a... ô.... ô...”

Lông mi thanh tú hơi rung động, vương lại giọt nước mắt trong suốt óng ánh. Khi khóc ***g ngực phập phồng. Hiện tại Thác Bạt Diệp trên người không chỗ nào là không khiến người ta động lòng.

Thác Bạt Hồng Luật này, thật đúng là chuyên tâm hung hãn vui đùa mà, đau chết ta rồi!

... .. Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 6

“Hảo Diệp nhi của ta, Diệp nhi ngoan, Diệp nhi bảo bối, người đừng như thế, đừng khóc nữa được không”

Thác Bạt Diệp này, không khóc thì thôi, đã khóc là không dứt.

“...Cởi ... Cởi ra... Ô ô... . . . Tay đau... Ô... “

Khóc âm mơ hồ, rất có cảm giác e thẹn bất lực.

“Hảo, cởi ra, cởi ra là được”, không khí giường cung bật kiếm một khắc trước, giờ hoàn toàn bị tiếng khóc của Thác Bạt Diệp đánh bại.

“Còn nữa...”

“Còn nữa?”

“Rút ra!”, hấn đau quá.

“Ác! Cái kia a!”

Rất sợ lại làm Thác Bạt Diệp khóc, lui người một cái, ra vẻ sẽ rút ra phân thân trong cơ thể hấn.

“A! ... “, rút nhanh ra một cái, ngược lại kích thích nội bích cơ rút lại, tiếng rên rỉ cố gắng kiềm lại trong cổ họng cũng toàn bộ phát ra.

“Ân!”, Thác Bạt Hồng Luật tâm không cam lòng không muốn phải y khai cơ thể hấn mới rút ra được phân nữa, vì một tiếng rên rỉ không nên xuất hiện mà lại đi trở vào.

“Uy! Mau đi ra!”

“... . . Ân...”

“Uy!”

“Diệp nhi! Xem... Xem như phụ hoàng xin lỗi người”

Hấn thực sự nhịn không được nữa.

Giữ chặt lấy thắt lưng Thác Bạt Diệp, liền thẳng tiến vào, không cần để ý đến hậu quả mà tuôn trào.

‘thật thoải mái’, con dê nhỏ này thật là mỹ vị.

.

Vì cái gì sung sướng của hấn phải xây dựng trên thống khổ của ta a?

... ..

.

“Sáng quá”, tia sáng chói lòa thẳng tắp chiếu đến.

“A Diệp, A Diệp, nên rời giường rồi”

Lay lay Thác Bạt Diệp đang không hề có động tĩnh bên cạnh.

“Uy! Uy! Đừng giả bộ ngủ”

Làm chức Thái tử này, có rất nhiều chuyện lớn nhỏ đều phải tự thân xem qua, nói đơn giản, là phần lớn công vụ hần đều không cần làm, toàn là do Thác Bạt Diệp xử lý.

“Sao vậy... Nóng quá...”

‘lẽ nào Diệp nhi là lần đầu tiên’. Quen thuộc chuyện giường chiếu như hần, biết chỉ có hai tình huống có thể làm thụ quân phát sốt.

Thứ nhất: dĩ nhiên là kẻ không kinh nghiệm mới nếm thử trái cấm.

Thứ hai: là tên công thực sự không nhân tính, đem người làm cho nửa sống nửa chết.

Mà lý do thứ hai đương nhiên là ngay từ đầu không tồn tại trong phạm vi tự hỏi của Thác Bạt Hồng Luật.

“Thực sự là nóng rần lên rồi”, lo lắng nhíu mày.

“Người a! Đi thỉnh Vân điện hạ đến đây”

Chỉ mặc trường khối, nửa người trên thì chỉ tiên tay khoát một kiện áo choàng, trung gian mở rộng, hiển lộ thành tích quanh năm suốt tháng của hần, vóc người cường tráng, lộ ra khí chất bệ vệ vương giả.

“... Ân... Vâng...”

Vương chủ tử này mình đã nhìn hơn mười năm rồi, hôm nay sao còn nhìn tới phát ngốc a.

.

“Mau a! Vân, hoàng đệ Diệp của ngươi nóng rần lên rồi”

Thác Bạt Vân giơ tay kéo lên tấm chăn mỏng trên người Thác Bạt Diệp...

“Đây...”, mấy dấu hôn này không giống nữ tử có khả năng để lại nha?

Có chút dấu vết ái dục ở nơi mẫn cảm, là vết thương bị răng cắn đến đỏ như máu.

Khóe mắt liếc nhìn Thác Bạt Hồng Luật hai tay đỏ mề hôi đứng bên cạnh, khóe miệng hiện lên nụ cười bí hiểm.

... ..

Có thể là di truyền không a!

Cơ nhân[gen di truyền] thật đáng sợ!

Đúng là ngoài dự liệu.

Cảng tránh gió ôn thuận rơi vào tay giặc rồi.

.

.

(Về cái “cảng tránh gió”, anh ấy gọi Diệp nhi ấy mà, em ấy là vật hy sinh của các anh để chặn cái ngôi vị Thái tử còn gì.) Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 7

“Nhi thần nghĩ, phụ hoàng có nên đem nguyên nhân Diệp nhi phát sốt, tỉ mỉ kể hết một lần không a!”

Ai cũng có thể từ trong lời nói của Thác Bạt Khải nghe ra hai chữ ‘phẫn nộ’.

“... Ân... Là như vậy... Khải...”, ô ô

con hần thật dữ.

“Toàn thân đều có vết thương, vết bầm, khoe miệng có dấu hiệu bị cắn rách, hạ thể... rách nghiêm trọng, trong ngoài đều có vấn đề”, lạnh lùng nói ra tình hình Thác Bạt Diệp.

“Sao lại có thể nghiêm trọng như vậy? Tối hôm qua ta mới làm có tám lần”

“Cái gì, tám lần”, Thác Bạt Liệt rất không ưu nhã từ trên ghế lặn xuống đất.

“Thế nào! Phụ hoàng, người đúng là càng già càng dẻo dai”, thật là, năm nay hắn mới ba mươi sáu tuổi thôi nha.

“Phụ... phụ hoàng, người biết ‘tám lần’ có thể khiến một người thành thế nào không?”

“Thế nào?”

“Hồi phụ vương, tám lần cũng đủ khiến một người ba ngày không thể mở miệng, mười ngày không thể xuống giường”

Thác Bạt Khải đưa tay kéo lên Thác Bạt Liệt đang ngồi dưới đất, một bên trả lời câu hỏi mà tất cả mọi người đều muốn biết.

“Đừng nói nữa”, Thác Bạt Liệt thật hy vọng đem mấy thứ vừa mới nghe toàn bộ quên hết.

Vừa nghe Thác Bạt Khải nói xong, Thác Bạt Hồng Luật lập tức nhảy dựng lên vọt đến nội viện.

.

“A diệp!”, người chưa tới thanh âm đã tới trước.

“... A... Ân... ‘người’ sao lại ở đây?”, bàn tay đang đẩy cửa tức thì cứng ngắt tại chỗ.

“Ta quan tâm A Diệp, lẽ nào cũng phải báo cáo với người?”, ngón tay thon dài trắng nõn xoa lên vầng trán nóng rực của Thác Bạt Diệp.

“Là ai nói với ‘người’ A Diệp sinh bệnh?”, hắn không lộ da người mặt báo không được.

“Vậy thì sao? Người muốn giết hắn à, người tốt nhất không nên làm gì sơ suất nữa, nói cho người biết, lần này ta thật sự rất giận, người cần thận một chút cho ta”

Trời tru đất diệt!

Dám đem A Diệp làm thành bán sống bán chết thế này.

Nhìn thấy hắn đau lòng bao nhiêu, Thác Bạt Hồng Luật có biết hay không a!

.

Cái loại tơ tằm gần như trong suốt này, khoát lên thân thể tái nhợt của Thác Bạt Diệp, dấu vết tối hôm qua lưu lại, giống như là đang dụ dỗ hắn.[nếu ai thấy khó hiểu, thì đây là suy nghĩ của Hồng Luật]

.

‘hắn từ lúc nào biến thành hạ lưu như vậy rồi a!’[đến đây thì là suy nghĩ của người kia]

Ngay cả thân sinh nhi tử, a không, ngay cả người đang bệnh cũng không tha.

Đổi một cái nói khác, là, điều hắn lưu ý không phải Thác Bạt Diệp là con của hắn, mà là A Diệp hiện tại đang sinh bệnh, thật sự là cảm thú Thác Bạt Hồng Luật.

.

“Ta muốn đưa A Diệp đến Hoàng các”

“Không được!”, bị những lời này của ‘hắn’ hù dọa sợ rồi.

Nếu như Thác Bạt Diệp đến Hoàng các, vậy hắn sau này làm sao ăn thịt dê a!

“Ta là đang ‘nói’ cho người biết, không phải đang ‘hỏi xin’ người, nghe hiểu rồi chứ?”

Thập phần kiêu căng, thật là một thiên chi kiêu tử bị sủng cho hư.

“Đừng như vậy mà!”, từ sau khi Kim Lăng qua đời, hắn đã ăn chay thật lâu rồi a.

“Không bàn nữa, ta cũng không muốn có một ngày nào đó đến giúp A Diệp nhật xác”

.

Thật không biết đây là cái thế giới gì, đây là Hoàng cung của hắn nha, đương kim hoàng thượng cũng là hắn nha, vậy là muốn ra vào cung lại phải lên lút như thích khách, đây là loại đạo lý gì a?!

Bởi vì hắn rất lười, cho nên ra lệnh, chỉ cần là hoàng tử ở trong cung, nơi ở sẽ lấy chính tên hoàng tử đó, như vậy mới thuận tiện cho hắn nhớ, ... ít nhất ... hắn sẽ không đến nỗi ngay cả tên nhi tử cũng quên.

Chẳng hạn như Khải viện của Thác Bạt Khải, Lận sương của Thác Bạt Lận, Vân viên của Thác Bạt Vân... vân vân!

Mà nơi hiện tại hắn muốn đi, không ngoài dự đoán, là Diệp cung của Thác Bạt Diệp.

... .. Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 8

Nóng! Hắn nóng quá!

Sốt cao vẫn không giảm chút nào, khăn ướt đã sớm thành khăn ẩm luôn rồi!

“... Nước... Ta muốn nước... người a...”

Loại thanh âm như ruồi muỗi kêu này, trừ khi áp tai đến sát bên miệng, bằng không căn bản không nghe được, làm sao gọi đến người hầu ngoài cửa.

“Đến... Uống nước... Uy! Không ai tranh với người, uống chậm một chút cẩn thận sang[sắc]”

“... khụ... khụ...”

“Nhìn xem! Hình như sang không nhẹ”, dịu hắn ngồi dậy, giúp hắn thuận khí.

Không ngồi còn tốt, vừa ngồi xuống, chút lý trí còn lại nhờ thương tiếc bảo trì của Thác Bạt Hồng Luật trong nháy mắt giảm hơn phân nửa.

Dục y rộng mở, lộ ra phần nửa vàng ngực trắng nõn, ánh mắt hoa đào mơ mơ màng màng tràn ngập sương mù, làm cho hắn xúc động sâu sắc.

“Phụ... Phụ hoàng... hô... hô...”

Chỉ phun ra được hai chữ là hắn đã không có khí lực tiếp tục nữa rồi.

Bất quá hắn vốn dĩ không giống tên “lang sói” đang bị dục hỏa đốt người kia, hắn hiện tại không có bản lĩnh để để tên lang đó ngoan đầu a!

“...Ân... Thật thoải mái!”, Thác Bạt Hồng Luật luôn tuân theo bản năng bất chấp tất cả, liền tiếp tục tấn công.

Thanh âm cao hơn bình thường, tựa hồ có thể khiến Thác Bạt Hồng Luật càng thêm yêu thương. Nói cách khác, là càng thêm nổi thú tính.

“... Không... không được... hô... ta phải thở...”

Giống như muốn không để cho hắn hô hấp, cái loại hôn “thâm nhập thiên xuất” này, với tình trạng thân thể hắn hiện giờ, thật là chịu không nổi.

“Người thật đã cho ta thấy đáng vẻ đẹp nhất thiên hạ, Diệp!”, quay đầu lại cho hắn một cái gấu ôm.

Ta ngất! Phụ hoàng anh danh của hấn, chẳng lẽ không thể chọn thời gian động dục sao? Hấn là một bệnh nhân nha, huống chi đêm đó hấn không có công lao cũng có khổ lao a, không thể cho hấn một con đường sống được sao?

... Ta... ta mệt mỏi...”

“Người sợ ta?”, bởi vì câu này là khẳng định, Thác Bạt Hồng Luật càng thêm bất an.

“... Không.. không có a!”, hấn thể hiện rõ vậy sao?

“Nhìn ta, Diệp!” , ôm hấn ngồi trên chân mình, cố gắng áp chế xung động muốn áp hấn xuống giường, hảo thanh hảo ngữ dễ.

“Ta là phụ thân của ngươi, vô luận phát sinh chuyện gì, ta cũng sẽ không hại ngươi.”, nói quả thật rất có đạo lý nha.

“Cổ ngữ nói ‘hổ dữ không ăn thịt con’, lẽ nào phụ tử chưa dạy qua sao?”

“...Ân... “, thanh âm phụ hoàng thật nhu hòa, hại hấn rất muốn ngủ.

“Diệp Nhi a! Kỳ thực phụ đối xử với ngươi cũng thể xem là quá xấu, ngươi đừng đi đến Hoàng Các của ‘hấn’ a, bằng không thì, sau này một đêm ta chỉ thương ngươi năm lần thôi được không.”

Đây chính là mức nhượng bộ tiêu chuẩn trong tâm trí ‘lang’ rồi.

“Không trả lời? Vậy phụ hoàng xem như ngươi xấu hổ, đã chịu rồi nha!”

Tiếng hít thở đều đều, Thác Bạt Hồng Luật quyết tâm xem như tiếng gió. Muốn ăn trộm thịt đã không được, còn phải ‘cam chịu’ thế này a!

.

.

Kỳ thực a!

Hơn cả câu ‘hổ dữ không ăn thịt con’, hấn càng tán thành câu ‘người không vì mình, trời tru đất diệt’

Ha hả

~Hấn không thể không gian ác như vậy a!

Thái công binh pháp không phải có viết là “binh bất yếm trá” sao[việc binh không ngại dối trá]

.

.

“Ta nói đại hoàng huynh a, như vậy có tính là đem A Diệp thả vào lửa không a?”, Thác Bạt Lận bám vào cửa, thật đúng là không thể nói gì chỉ có thể hỏi trời xanh a! Hấn không muốn huyết nhục tương tàn, nhưng lại không biết làm thế nào đối phó tên phụ hoàng này.

“Ta nói Lận a! Ngươi yên tâm đi, có ‘hấn’ làm chỗ dựa cho Diệp Nhi, người thua cuối cùng, còn chưa biết là ai đâu?”

Phụ hoàng, ngài đừng trách Khải a, muốn hận thì hận câu châm ngôn dựng nước “người không vì mình, trời tru đất diệt” của ngài’ đi!

Ta nhờ ngài ân cần giáo huấn, không học một được mười, cũng được bảy tám rồi.

Hài nhi chúc ngài tự giải quyết tốt a!

Ha hả

~... .. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 9

Dục vọng hẩn cố nén một đêm vẫn không chút nào bị thời gian làm nhạt bớt, bàn tay không có quy củ đã rất không khách khí mà chui vào trong vạt áo.

“Thật sự là sờ rất hảo!”, cảm giác như tơ lụa, giống như ma lực không ngừng hấp dẫn hẩn.

Tục ngữ nói: “Mẫu đơn hoa hạ tử, tác quỷ dã phong lưu”.

Ngay khi hẩn quyết định đem giấc mộng vừa nghe đã biết là ác mộng biến thành rên rỉ sung sướng thì...

“Phụ hoàng, người lại muốn ngược đãi A Diệp rồi.” Kẻ phần nộ phá cửa vào cư nhiên lại có khuôn mặt tuấn tú giống hệt Thác Bạt Diệp.

Đây là Thác Bạt Hoàng, là huynh đệ cùng phụ mẫu với Thác Bạt Diệp, chắc, một người diễm lệ, ổn trọng; người kia lại vừa xảo quyết vừa ngang tàng.

“... Hoàng Nhi... Hoàng...” Lần đầu tiên thấy cảm thấy yêu thương đệ đệ của mình như thế.”

“Đừng sợ nữa, A Diệp, ta đây sẽ đem người về Hoàng Các, ta xem con “lang” kia làm sao “ăn” được người.”

Dám động đến Diệp của hẩn, đảm bảo cho người ăn uống không xong.

.

.

“Ta nói Khải a, ta phải làm thế nào mới có thể đem A Diệp từ trong tay Hoàng Nhi có bệnh luyến huynh kia cướp về a?” Nhớ đến mười năm trước khi hẩn xuất binh, cũng không có được nửa phần nghiêm túc như hiện tại.

“Ta nói Phụ Hoàng a, người cũng không nhớ Hoàng Nhi là thiên chi kiêu tử được ai đó cưỡng chiều ra sao, chỉ có Diệp mới trị được hẩn, hôm nay ngài dám đụng đến bảo bối của hẩn, đây không phải là châm ngòi cho hẩn nổ sao!”

“Cho nên ta mới hỏi người phải làm sao a?”

Sớm đã có con dê nhỏ ngon lành như thế bên người, sao hẩn không ăn sớm một chút nữa a?

“Cách thì không phải là không có a!”

“Đại hoàng huynh...” Thác Bạt Lận có chút bất an.

Dù sao A Diệp điên lên cũng rất kinh khủng a.

“Người đừng có nhiều chuyện, Lận.”

“... Ân... Phải... Phụ hoàng...” Sẽ không có chuyện gì thật sao.

“Chỉ cần Diệp Nhi thừa nhận người, Hoàng Nhi sẽ không có ý kiến nữa, Phụ Hoàng ngài biết phải “làm” thế nào rồi chứ!”

“Người thật đúng là xấu xa a, Khải.”

Là khí trời chuyển lạnh sao?

Sao nhiệt độ bên cạnh Phụ hoàng cùng Hoàng Huynh lại thấp như vậy.

Hại hẩn liên tục rùng mình!

.

.

“A Diệp, đầu còn đau không?”

Thiên chi kêu tử một khắc trước còn hùng hổ trước mặt Thác Bạt Hồng Luật giờ đang nhu thuận nằm trên chân Thác Bạt Diệp.

“Không quá đau nữa.”

Có Hoàng Nhi này ba lần bốn lượt ân cần hỏi han, muốn không hảo cũng không được.

“Người yên tâm đi, ta đã hạ lệnh, chỉ cần là người họ Thác Bạt ai cũng không được đi vào Hoàng Các của ta, bao gồm cả tên Phụ Hoàng thối kia.”

Kỳ thực với Thác Bạt Hoàng, làm Thái Tử đơn giản chỉ là chăm chỉ, nhưng mà...

“Ta xem ngươi hay là nghỉ ngơi một chút đi, sắc mặt của ngươi đã trắng bệch rồi.”

“Hảo hảo hảo, bắt quá người đáp ứng ta phải nhớ ăn cơm.”

Bằng không, Thác Bạt Hoàng, thật sự quá gầy rồi.

.

.

“Ha ha

~ cơ hội đã tới”, “hắc y nhân” trốn trên nóc nhà, mắt chăm chăm nhìn Thác Bạt Diệp, tràn ngập tà niệm, đôi môi mỏng khêu gợi bây giờ dính đầy nước bọt hạ lưu.

Người ta nói: “không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con”.

Với trí tuệ của hắn, đương nhiên hiểu rõ ‘thân thể’ con dê nhỏ bảo bối của hắn rồi, là đang “cầu xin” được trở về. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 10

“... Diệp... Ân... . . . Không được như vậy, ta không phải đến để ăn vụng...”

Vội vàng thu hồi chiếc lưỡi đang quần lấy nhũ thủ bên dưới, sửa sang lại y phục bản thân bị chính mình làm cho mất trật tự.

“... Hoàng Nhi... ta còn muốn ngủ... Người ngoan đi...”

Dụi dụi mắt to nhập nhèm, còn chưa xác định được người đang trùm trên người mình là ai, đã như bình thường khi sủng Thác Bạt Hoàng, hôn một cái lên mặt hắn.

“Đừng nghịch lửa, Diệp.”

Thác Bạt Diệp lại liên tục vắn vẹo thân mình.

Đây thuần túy chỉ là động tác muốn tìm một vị trí thoải mái, lại không biết người phía trên đã cùng lý trí đại chiến mấy trăm hiệp.

“Grừ! Con dê con xảo quyết nhà ngươi, chỉ biết dằn vặt Phụ Hoàng.”

Không phải ta chưa cho ngươi “cơ hội”.

Người đã kiên trì “châm lửa” như vậy, trọng trách “dập lửa” đương nhiên chỉ có thể giao cho Phụ Hoàng a.

Thác Bạt Hồng Luật ôm lấy Thác Bạt Diệp ngồi lên người mình, dán ngực vào lưng hắn.

Nâng lên đôi chân dài như bạch ngọc, kéo ra hạ khớp gần như trong suốt của hắn, ngón tay đã chui vào trong linh huyết, không an phận liên tục chuyển động xoa bóp.

“... A a... ha a... ân... ân... a...”

Thanh âm *** mỹ của ngón tay ma sát vào nội bích, ý thức nguyên bản đã không rõ ràng càng thêm hỗn loạn.

“Ân...”

Còn hơn cả đau đớn tê liệt của lần đầu tiên.

Lần này hoàn toàn mở rộng, hắn chỉ cảm thấy sáng khoái, một luồng tê dại từ nơi riêng tư truyền lên, làm hắn vừa thấy lạ lẫm vừa thêm khát.

“... Ngón tay... Tay... Không muốn... Đi...”

Giữ lấy tay hắn, không muốn cho hắn lỵ khai.

Đừng mê hoặc ta nữa! Hiện tại thân thể ngươi căn bản là không thể để ta “yêu thương” a.

“Phụ Hoàng, ta muốn!”

Thân thể chủ động tìm kiếm phân thân có thể làm thỏa mãn dục vọng bản thân.

“Có muốn ta không? Diệp, ta muốn ngươi tự mình nói ra, nếu không ngươi đừng mong.”

“... Ô... Ô ô... Ta muốn ngươi là được chứ gì...”

Hắn quả thực sắp bị dục vọng nơi hạ thể bức điên rồi.

“Thật ngoan a! Cho ngươi, cho ngươi, cái gì Phụ Hoàng cũng cho ngươi, ngươi chính là bảo bối ta yêu nhất!”

Một cái nhấc người sau đó liền hạ xuống...

Trong một khắc thân thể lại có cảm giác tràn ngập.

.

.

“Grừ! Phụ Hoàng, ngươi còn dám tới sao?”

Thác Bạt Hoàng nhận được “mật báo”, tức giận phá cửa mà vào.

“... Ân... Ngươi còn không nhanh buông A Diệp ra đây, nếu hắn lại phát sốt là ngươi xong đời.”

Vừa vào cửa đã thấy A Diệp của hắn ngồi sát vào trên người Thác Bạt Hồng Luật, mặt hồng hồng, hai mắt cũng ẩm ướt.

“Ngươi làm sao có thể hiểu lầm Phụ Hoàng! Như vậy Phụ Hoàng sẽ rất thương tâm đó.”

Còn bày ra vẻ mặt lã chã chực khóc... cực kỳ buồn nôn.

“Ta nào có hiểu lầm ngươi a!”

“Ta yêu thương Diệp Nhi, ngươi cũng làm dữ với ta, ngươi nói xem đây là ý gì a?”

“Thế nhưng A Diệp hắn...”

“A Diệp, ngươi nói xem, Phụ Hoàng có “bắt nạt” ngươi không a!”

Xấu tính nẩy hông lên một cái.

... .. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 11

Thứ cực đại còn đang ngập trong cơ thể cũng không an phận nẩy lên một cái.

“... Hô... Hô hô... Hoàng Nhi... Phụ Hoàng không có bắt nạt ta... Ngươi đừng đa nghi nữa... “

Dục vọng đã lắng xuống lại bị kích thích.

“Bảo Hoàng Nhi đi ra ngoài” hần cũng không muốn tiểu quỷ này phá hư chuyện tốt của hần, bên trong Diệp Nhi thật nóng, thật sáng khoái.

“... Hoàng. ... Hoàng Nhi. ... Người ra ngoài trước. ... Ta còn chút chuyện muốn cùng Phụ Hoàng. ... Hô hô. ... Thảo luận. ... “

Hần bình thường làm sao nghe lời vậy, thế nhưng... A Diệp đã nói rồi!

“Được rồi, không được bắt nạt A Diệp đó!”

Trên gương mặt nhỏ nhắn khả ái viết rõ “người dám, cẩn thận một chút cho ta”.

.
.

“Ta thật muốn cứ như vậy ở trong cơ thể người cả đời.”

“... Nói ít một chút. ... Người. ... Người rốt cuộc có định làm tiếp không.”

Từ khi nào hần đã để tâm đến tiền hí[cái giai đoạn trước khi xxx] như vậy rồi.

Phân thân bên trong cơ thể vừa chặt vừa nóng của Thác Bạt Diệp, được trọng lực bên trên hỗ trợ, cứ như vậy không ngừng luật động.

“... A... A... A a ân. ... Ân ha. ... A... .”

Vòng eo mạnh mẽ đánh tan đi năng lực suy nghĩ của hần, Thác Bạt Diệp đầu óc trống rỗng, chỉ có thể vừa thống khổ vừa vui thích, cảm nhận thứ hoan ái khiến hần chìm đắm.

.
.

“Thật là kì quái a, trước đây sao ta lại cưng chiều tên tiểu xảo quỷ đồ a?!” Đúng là vậy a! Diệp của hần còn khả ái hơn, nhất là loại *** khiêu này, nghe vào tai hần đến xương cũng mềm rồi.

“Có cái gì kì quái đâu! Hoàng Nhi tuy gian xảo một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính tình hài tử ngây thơ, thanh thuần của hần a, người cưng chiều hần cũng không phải không có nguyên nhân!”

“Ta xem nếu như không có người, hần còn không sớm đập nát tường Luật Điện rồi”, cho kẻ đường đường là quân vương một nước như hần, ném thử mùi vị “đóng quân ngoài trời”!

Nhưng mà bây giờ hần muốn đập thì cứ để hần đập.

Vậy không phải mình càng có lý do “đến” Diệp Cung sao a!

.
...

“Diệp Nhi. ... Giúp Phụ Hoàng một chút đi. ... Ta sắp bị tẩu chương đè chết rồi.”

Về mặt con chó nhỏ đáng thương.

“Nhi thần cũng muốn a, dù sao nếu Phụ Hoàng để long thể mệt mỏi sẽ không tốt!”

“Vậy mau. ...” Trời biết hần đã phê công văn suốt mấy ngày rồi.

“Thế nhưng, tối hôm qua Phụ Hoàng khiến Nhi thần rất mệt mỏi, Diệp Nhi hiện tại cả bút cũng cầm không nổi.”

“Làm sao lại...” Bảo bối Diệp Nhi của hần không phải đã sớm quen rồi sao, sao ngay cả bút cũng không cầm nổi.

“Thôi cứ để Diệp Nhi đến giúp người, chút tham hoan như thế làm sao có thể làm chậm trễ chuyện quốc gia đại sự.”

“Không. . . Không cần, người chỉ cần giữ thân thể cho tốt, chút việc nhỏ này, Phụ Hoàng có thể xử lý được.”

Ồ ô

~~ lẽ nào thật sự là “ngũ dữ hùng chưởng bất khả kiêm đắc” [cá cùng tay gấu không thể chọn cả hai]

Hắn muốn ăn thịt dê con, hắn không muốn làm vua nữa!

.

.

“Gần đây có khỏe không, Diệp Nhi, Phụ Hoàng còn làm khó dễ người không?”

“Yên tâm đi, Phụ Hoàng thế nhưng là một quân vương rất tốt a, đương nhiên là việc lớn của đất nước quan trọng a! Phụ Hoàng đều rất “chăm chỉ”!”

Không tìm chút việc cho hắn làm, hắn suốt ngày sẽ chỉ biết áp mình lên giường yêu thương.

“Ta thấy người là nếm quá nhiều nước bọt của Phụ Hoàng rồi, càng ngày càng gian tà rồi.”

“Còn không phải đều là “học” từ Phụ Hoàng cùng Hoàng Huynh sao.”

Không học một chút, lần nào bị tính kế cũng là hắn, cho nên từ sau đêm hôm đó, hắn đã “thông minh” ra rồi.

“. . . Ân. . . Hoàng. . . Hoàng huynh còn có chút chuyện, hôm nào khác sẽ trở lại thăm người.”

Sao cả Hoàng Huynh cũng sợ hắn rồi, vậy hắn sẽ cô đơn lắm đó a!

Ha hả

.

-Hoàn-

Yu Yin — yuyu0108.wordpress.com

– 2 – Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-luyen>